

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

Kiadja: Az Erdélyi Ref. Egyházkerület „Egyházi Értekezlete“.

FELELŐS SZERKESZTŐ
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ref. lelkész Maros-Vásárhely.

Megjelenik minden vasárnap.
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre 5 K — fill. Negyed évre 1 K 25 f.
Fél évre 2 K 70 fill. Egy szám ára 6 fill.

TARSSZERKESZTŐK
PAÁL GUSZTÁV,
ref. koll. tanár Maros-Vásárhely.
S. SZABÓ JÓZSEF,
ref. koll. vallástanár Debrecen.

A föld megújulása.

A hosszas tél után lerázta a föld magáról azokat a rabbilincseket, amiket a fagyos jégkéreg és vastag hóréteg által kapott a föld. Előbukkant a várva-várt meleg napsugár s megújította a földet a tavasz eljöttével.

A lelki világban is dermesztő hideg tél uralkodott. Nem csoda, ha a külső természet megifjodásával lelkünkben is új remény ébred.

Mit remélünk? Mire vágyunk? Először is a tartós, állandó békességet óhajtjuk, amely az állandó örömeink s a tartós jólétnek legfőbb biztosítéka.

De hogyan érhetjük el ezt a békességet? Csak szelidség, szeretet és türelem árán lehet azt megvásárolni. A szelidség nem gyávaság, mint a hogy azt sokan magyarázzák. Jézus szelid volt, de azért ő is tudott haragudni. Megfogta a korbácsot és kiverte Isten házából a hamis kufárokat.

Épen a békesség fentartására és állandó biztosítására kell keményebb eszközökhöz is folyamodnunk. Tehát a szelid ember is lehet bátor.

A gyávaságnak egészen más forrása van. Nem a szelidségben kell azt keresni. Az a gyáva,

aki pusztán önzésből félti magát, sajnálja életét feláldozni a jóért, a magasabb szent eszméért. A szeretetnek is meg van a maga bátorsága.

Jézus nem feleselt, hallgatott amikor vádolták, de ezt nem féltétségéből tette, hanem bölcseségből.

Új eget és új földet hirdetek nektek, amelyben lakozik az igazság. Ez a bibliás biztatás mindnyájunk lelkében új reményt fakaszt a tavasz eljöttével. Új földet, ahol nem lesz háborúság, viszálykodás a népek közt. Új földet, ahol a kardból eke, a lándzsából sarló lesz és az emberek a munka áldásait fogják élvezni.

Boldogok a szelidek, olvassuk a hegyi beszédében. A szeliden ránk mosolygó tavaszi napsugár is biztat minket türelemre, szeretetre és erős önmérsékletre.

A föld megújul. Nézd csak tavasszal a természetet! Miként újul meg minden? A föld leveti régi, szürke ruháját és zöld palástot ölt magára. Az erdő néma rejtekében megszólal a fülemile kedves éneke.

„Elveszem a földnek szomorú tekintetét. Betöltöm az ember szívét örömmel.“ Mondja a próféta.

Lassanként megjelennek a virágok is, ezek a legjobb tanítómesterek.

Mit hirdetnek ők? Az ibolya int, tanít. Légy szerény, ne told magad mindig az e ötérbé, vonulj vissza olykor te is csendes hajlékodbá pihenésre, erőgyűjtésre! Ha jót teszel, hallgass vele, ne kürtöld ki az egész világnak. *Mit a jobb kezed tesz, ne tudja azt a bal.*

A lilium, az ártatlanság virága mire tanít bennünket? Keresem azt a szívet, amely tiszta, mo'sok nélküli, ártatlan, fehér, mint az égből hullott hópehely, amelyet még nem piszkolt be a föld sara.

A róza, a föld királynője magas trónjáról hirdeti: Megnyitom a földet az örökkévaló szeretet által. Enélkül ő szeomlik a világ és egymás ellen támadnak az emberek.

Az ibolya kéksége a hűségről beszél. Légy állandó hűséggel hazádhoz, családodhoz, barátaidhoz. Int a ragaszkodásra és kitartásra a jó és rossz napokban egyaránt.

Hallgassátok meg a virágok néma intését! Új föld, új virág, új bokor, új lomb fogja ékesíteni a földet

Király Béla,
ref. pap.

A mi irgalmas Szamaritánusunk³.

(Folytatás.)

S ime ott nyög alétan az a félholt ember. Felkél a nap és égetni kezdi a szerencsétlenek sebeit. Epedve sóvárog egy kis víz után. De hallga! Léptek hallatszanak. Lázban égő szemével megfeszítetten néz az utra. Oh, mily öröm, egy jeruzsálemi pap közeledik. Megismeri szent öltözetét, csillogó fehér lenből való szőtt ruháját, fején a turbánnal. (2. Móz. 39: 27. 3. Móz. 16: 4. Jn. 19: 23.)

„Történetesen pedig egy pap méne alá azon az uton, ki látván, elkerülé.”

A kimerült ember öntudatát veszítve, mintegy álomban hallja, míg a léptek közelednek, aztán elenyésznek újra! Ez a pap kimért léptekkel haladva Jerikóba, a hová bizonyára fontos ügyek vitték, meghallja a szerencsétlen nyögését. Megtekinti, látja sebeit, bár sietős a dolga. Észreveszi, hogy nem szamaritánus, hanem zsidó s bizonyos, hogy igen sajnálkozik rajta. De miért nem segített? Talán a földön fekvőt halottnak gondolta? Vagy nem volt ideje a segítségre? Vagy maga is félt a rablótól? Talán elgondolja: „Szegény ember! mily baj, hogy

ezt az utat választottad! Más uton mehetnél volna Jerikóba”. Vagy: „Nem kellett volna oly későn elindulnod” s talán azzal a dicséretes szándékkal távozott, hogy a legközelebbi helyen jelentést tesz az esetről s „láttelelet”, „alapszabályszerű jegyzőkönyvi határozatot” vétet fel róla, mialatt lelkét sok meretegetődzéssel megnyugtatja. Gondolta magában: „Szegény ember, fogadd őszinte részvétem kifejezését”, de ez a részvét nem volt oly erős, hogy néhány szeretetteljes szót szóljon hozzá, vagy hogy egy követ tétessen vele a nyögő ember feje alá, vagy hogy egy ital vizet adjon neki, mert a hosszabb idő óta sebesült embernek mindig első és legnagyobb szükséglete: „Vizet, vizet!” Talán, ha Jeruzsálem utcáin találhatta volna, oda ment volna hozzá, ott sokan láthatták s dicsérték volna humanizmusát, de itt, ez elhagyott vidéken, életébe került volna. „Szegény ember — mondja távozóban — én sajnállok, de az életemet nem tehettem kockára, mit használna az neked, ha mindketten elvesznénk?”

„Hasonlóképen egy lévita is arra a helyre kerülvén és azt látván, elkerülé.”

Új reményre éledt a nyomorult. Ismét léptek hallatszanak. Egy lévita közeledett. Egy templom szolga, Áron törzséből származó utód. A szent sátor és tornác őrállója, kegyes foglalkozású ember: segédlelkész. Ő is látja a szerencsétlent vérében fekvő, azt is, hogy zsidó s képtelen magán segíteni. Hallja fájdalmas sóhajtozásait. De neki is sietős a dolga s aggódik ő is élete miatt s tovább megy: *A lévita a pap nyomdokain jár.*

Ha pénzen menthette volna meg a sebesült életét, kétségenkívül megtette volna. Jótékonycélra adományokat szívesen szokott adni, de komolyabb, mélyebb érdeklődést, sebekkel bajlódását, munkásönfeláldozó szeretetét, életét azt nem adhatta, az „őszinte részvéte” ő nem így értelmezi. Talán a haldokló sóhajta elkerüli egy darabig az utján, de azután elvesz a messziségbe.

Oh, az ilyen *léviták* száma ma is nagyon sok. A „hirlapilag nyugtázott felúlfizetők, jótékonycélú adományozók”, kik ha van felesleges pénzük, szívesen végig táncolnak 500—600 koronás bálruhájokban egy egész éjszakát kivirradtig, megfizetve a belépti díjat s felül is fizetve azon a szegény iskolás gyermekekért, a orgonáért, toronyért, harangért, templomért, jó, hogy nem az Urasztala-terítőért; de mikor arról van szó, hogy a beteg munkás asszonyt meglátogatva, szobáját kitakarítsák, gyermekeit megfésüljék, megmosdassák, felöltöztessék, az iskolába elküldjék, a levest a beteg helyett megfőzzék, erre nem vállalkozhatnak és azt a nyomort, sokszor bizony rettenetes ijesztő sebeket látva, mint a lévita — elkerülik.

Oh, sokan, bár előbbieknél, főleg hazánkban jóval kevesebben vannak, akik, ha van felesleges

* Jegyzet: L. a Vasárnap f. é. 6. számát.

pénzüket, készek Isten országa terjesztésére néhány koronát adni, mert hát: „bizony szép a vallásosság!“, De mikor arról van szó, hogy a kereszt gyalázatát viseljék, gyávákká lesznek. Igen szívesen éneklük: „Vedd életem Jézusom, én azt Neked áldozom!“ De ha csakugyan arra kerülne a sor, a kis ujjukat sem adnák oda!

Te is lehetnél már e nyomorulthoz hasonló helyzetben keresztyén testvérem. Bajban voltál, lelki betegségben, bűneidnek s elveszett, kárhozatra méltó voltodnak tudatára ébredtél, fáradtan, bűnbeveszve,

retet“ és „Általános közjótékonyági egyesületekben“, avagy talán éppen a „Szamaritán együletben“, hozz áldozatokat pl. páduai Szent Antalnak, (Fájdalom, ezt ma, főleg az intelligens ref. nők előtt nem időszerűtlen megemlíteni) mint pogány papok is mondani szokták, hogy a megcsalt nép pénzéből meggazdagodjanak. És ezeket is megtetted s szived csak tovább fáj, ver és sajog s lelked, mint háborgó tenger, forr és zajong. Szerencsétlen testvérem! Hát nem tudod, hogy hiábavaló az emberi segítség, (Zsolt. 60: 13.) még ha főri körökből jö is az. A megtartás egye-

a világtól megcsalva kerestél valakit, aki megvigasztaljon, megnyugtasson, de ismét csak a földön, az emberek között. S azok tanácsolták, hogy ne foglalkozz olyan sokat magaddal, szórakozzál, színházba, hangversenyekre, bálókba, társaságokba járj vagy sétálj sokat s mélyedj el valami munkába, vagy olvass valami szórakoztatót; odaadták neked Jókai regényét s a te szived csak tovább háborg, nyugtalan és békétlen, mindazt megtetted, de a teher lelkedről le nem szakadt.

Vagy biztattak „böles“ tanácsadók, hogy üres imádságokat darálj, jótékonykodjál a különféle „Sze-

dül, a mi Urunké, Jézusunké! Minden üdv forrása Benne van! (Csel. 4: 12.)

Mert az emberek legtöbbször nem is törekszenek a bajokat orvosolni, de ha törekszenek is, akkor sem választják meg az igazi orvost: a Jézust! Beszélnek arról, hogy ragaszkodjunk az egyházhoz, s ez nem is rossz beszéd, csak hogy aztán az az egyház a Krisztus egyháza legyen, csak hogy abban az egyházban a Krisztussal való közösséget meglehessen találni. Beszélnek az emberek vallásról is, de vallás ezerféle van és csak annak van igazi vallása, aki az idézítőről szóval, cselekedettel s egész életé-

vel vallást tesz s az emberek vallása nem segít, hanem csak az isteni Megváltó! Beszélnek az emberek arról is, hogy legyünk erényesek, de milyen erény vagy erkölcs az, amihöz nem az Isten kegyelme adja az erőt, az a kegyelem, amely Jézusban testet öltött? Beszélnek az emberek haladásról, de lehet-e haladása annak, aki a Krisztus által hozott erőt fel nem használja? Beszélnek felvilágosultságról is, de hát nem Krisztus-e a világ világossága? Bizony mindazok a szép, fényes szavak, amiket az emberek használnak és szeretnek, a „Jézus nélkül üres jelszavak, míg az Idvezítő a valóság!”

Mert Jegyezzük meg ker. testvéreim, hogy e példázatban Jézus isteni bölcsességgel s pap és lévita ilyen szerepeltetésében, nagy igazságot rejtett el. Ezek, kik szeretetlenül elmennek a nyomorult mellett, jelképezik az isteni forrásoktól eltávolodott és épen ezért haszontalan vallásosságot.

„Egy szamaritánus is, mikor az uton méne, juta a helyre és azt látván, könyörületességre indula. stb.“

Mély ájulásba esve, nem vette észre a szerencsétlen, hogy valaki ismét közeledik. De ha észre is vette volna, várhatott-e segédelmet egy szamaritánustól, egy, a zsidó által megvetett, eltaszított, gyűlölt szamaritánustól?! A zsidó és szamaritánus nép között engesztelhetetlen gyűlölet volt. A szamaritánusok pogány eredetű népek voltak. A II. kir. 17: 24. s köv. szerint Salmanossár assíriai király, elődei példáját követve, Izrael népét Babiloniába hurcolja s helyettük babiloniai bennszülötteket telepít Zsidóország elhagyott vidékeire.

De az elnéptelenült vidéken vadállatok szaporodtak el s a csapatonként érkező telepeseket pusztítani kezdték. A babonás pogányok azt hitték, hogy e csapat az új ország Istene küldi rájuk, aki gyűlöli őket. Felkérték hát a babiloniai királyt, hogy küldjön hozzájuk zsidó papot, ki ez ország Istenének tiszteletére megtanítsák őket, kérésük teljesült. Felvették a zsidó vallást, de őseik pogány hagyományait sem küszöbölték ki teljesen s így meghamisították Jehova igaz tiszteletét. A főbb pontokban egyeztek: hitszabályzóul elfogadták Mózes 5. könyvét s várták a Messiást s várják ma is.

A zsidó és szamaritánus népi gyűlölet eredetét Esdrás (4. r.) beszéli el. Mikor ugyanis a zsidók visszatérnek a számkivetésből s a templom újraépítéséhez fogtak, a szamaritánusok engedélyt kértek tőlük amunkában való részvételhez: „Hadd építsünk veletek egygyütt — mondák — mert mi a ti Isteneteket szolgáljuk s áldozunk neki Essarhaddon uralkodása óta.“ De a zsidók durván elutasították őket kéréseikkel s úgy bántak velük, mint a pogányokkal. Innen a nagy gyűlölet, a melynek heve nem lankadt soha.

Imé, egy ilyen szamaritánus közeledik. Nézzétek, mily nemesek arcvonásai. Külseje is jóságról beszél. Szinte látjuk, hogy lépked, talán valamit énekel, mert a jóindulatu emberek rendszeren vidámak. Meglátja az

embert sebeiben, vérében, jajjaiban hallja nyögését, tudja, hogy magán segíteni nem tud, lelke könyörületességre indul, leszáli öszvéréről, hozzájárul, oda megy a sebesülthöz. Nem dorgálta meg, nem tett szemrehányásokat, mert egyedül ment a veszedelmes utra. Nem tartott neki előadást az óvatosságról, sem filozófiai elmélkedést az utazás veszélyeiről, sem sebészeti előadást a sebláz mivoltáról és előállása okairól. Nem keltett bizalmatlanságot ily szavakkal: „Lásd te zsidó vagy, éa meg előtted gyűlöletes szamaritánus, most alkalman van eleven szentet gyűjteni fejedre s ezt meg is teszem.“ Nem, egy szóval sem említette a zsidók és szamaritánusok közti gyűlöletet, eszébe sem jutott ez, az ő lelke szeretettel volt tele s e szeretettől indítatva lépett hozzá, felfedte sebeit, azután bort, az örömjelét, töltött azokba, olajat és vizet adott neki, hogy erősítse s hogy sebeit bekötözze, úgy hiszem leszakította köntöse ujját s azután felemelte magához, öszvére tette és elvitte a vendégfogadóba, ott gondját viselte, másnap pénzt adott a vendégfogadónak, gondjaiba ajánlotta s még az esetleges többletet is megígérte, hogy kifizeti.

Ker. Testvéreim! Felismeritek-e, kihez hasonlít ez a szamaritánus? Kinek a hü képmása? Az a kifosztott, sebeiben fetregő ember: mi vagyunk emberek, te meg én, ker. testvérem! s az irgalmas szamaritánus a mi drága Megváltónk: a Jézus Krisztus!

Figyeljék csak meg. Szövegünk azt mondja, hogy a pap „történetesen“ ment arra, a lévita „hasonlóképen“, a szamaritánus pedig szándékosan. Imé, a mi Mesterünk és Idvezítőnk!

Nem esetlegesen, nem történetesen, hanem határozott szándékkal jött Ő be a földre. Isten küldte Őt — önként született emberré az Isten, irántunk való imáandó nagy szeretetből jött az Ő magasságos dicsőségéből a mi keresésünkre és megmentésünkre.

Jézus ez az irgalmas szamaritánus. A zsidók őt gunyból szamaritánusnak (Ján. 8. 48.) nevezték, az az olyannak, aki hozzájuk nem tartozik, rájuk nézve *idegen*. És ime, épen ez az *idegen*, Kit az emberiség kigunyol, megvet, megtagad s keresztre feszít, Ő segít egyedül a bünbeesett emberen, ezen a holt eleven világon.

Figyeljük meg! Egy utazó szamaritánusról beszélünk. (Revideált új test. 33. v.) Az irgalmas szamaritánus vagyis Jézus utazik. S e fogalomnak két mozzanata van. Először azt jelenti, hogy hazája nem itt van a földön, mint egy zarándok ének mondja: „Az én hazám túl kék egen, szivem csak oda von!“

Elhagyta a menny dicsőségét érettünk s úgy jött ide. Másodszor e szó azt is jelenti, hogy határozott célja, szándéka van. Jézus keresi a bünbevesztett, halhatatlan emberi lelket. (Luk. 19. 10). mert szereti, mert az az Ővé, Ővével megváltotta, Magának azt eljegyezte, mert megakarja gyógyítani. Lehajol hozzá, ahhoz a bünök sulya alatt összetört, ahhoz a porba omlott, megalázkodott, csapzott szárnyakkal ott vergődő, hánykódó, beteg, fáradt, terhelt (Máté

11. 20). lélekhez, akkor is, ha kinjában néma, hallgatag (Luk. 15. 8—10). akkor is, ha mint az elveszett juh, az Ő bányája kiált, (Luk. 15. 4—7.) fájdalomában felzokog az égre, lehajol hozzá ekkorra, ha rongyosan, ha piszkosan, ha szenyesen, ha mindenünket eltékozolva megindulunk Felé (Luk. 15.20.) felfedi sebeinket, megtisztítja a hozzá tapadt szennytől, sártól, portól, kieteti, kitisztítja a törvény borával, szigorával azokat s meggyógyítja a kegyelem olajával.

Ölébe veszi az ő kicsinyeit, mert magukra gyen-

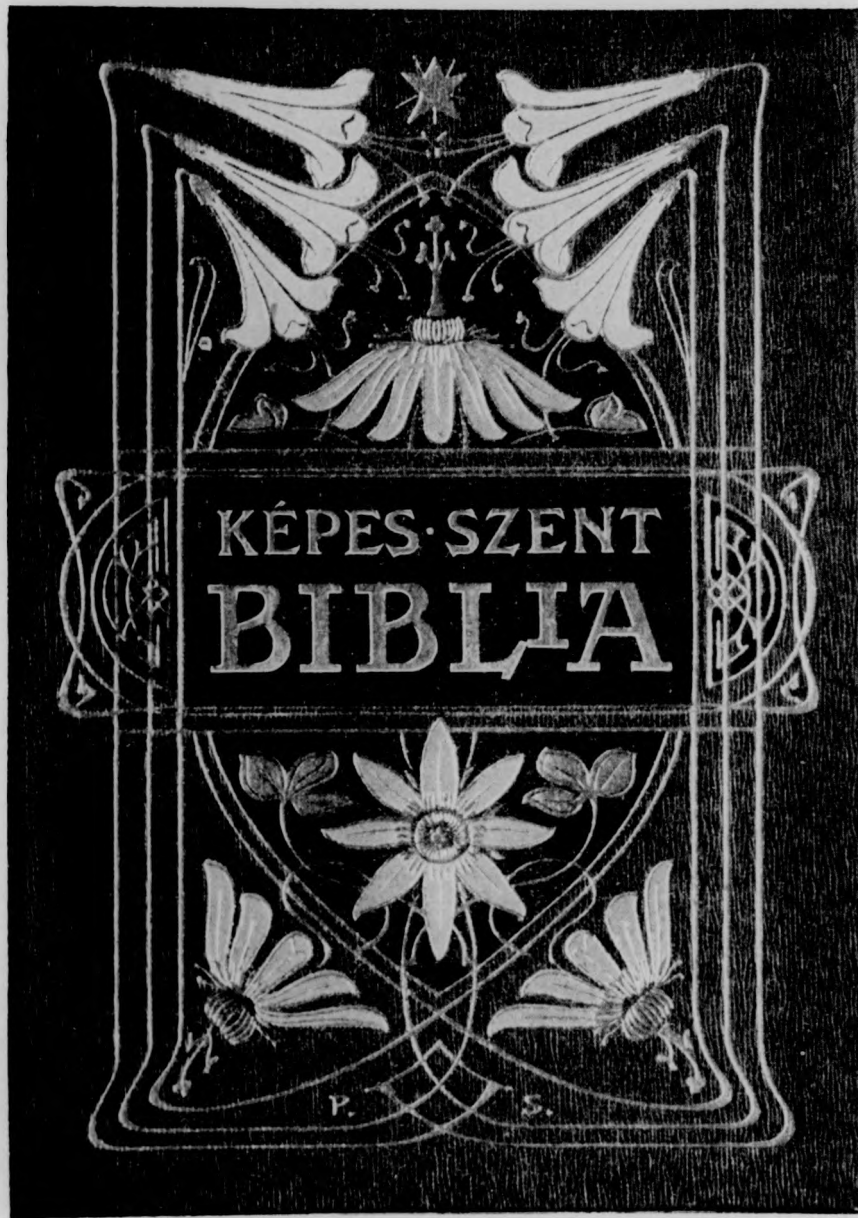
valamivel többet tesznek, az Ő eljövetelekor meg fogja nekik téríteni.

Hogy ámult-bámult ez a törvénytudó, ezen a minden emberit felülhaladó, isteni, örök bölcsességen.

Ki hát a három közül az igazi felebarát? „Az, aki könyörült rajta!“

„Eredj el és te is akképen cselekedjél!“

Jézus az igazi felebarát, ha Ő meggyógyít minket, akkor mi is indítatunk olyan cselekedetek véghezvitelére, mint a minöket végez a mi hű Barátunk! Oh, keresztyén testvéreim! menjünk a világ

gék, a járásra képtelenek, a gyermekded lelkeket. (Márk 9: 36.) Ő hordozza őket, mint a pásztor beteg bányakáját. (Ján. 10: 11. 15.) Azután vendégfogadóba, hívók társaságába, az Ő egyházába, fog vinni bennünket, gondoskodik rólunk, hogy tovább ápoljanak azok, akik már ott vannak, míg teljesen felépülünk s megigéri a már ott lévőknek, hogy csak ápolják, erősítsék az épen most megszabadult s felvett lelket, majd ha visszatér, megfizet nekik bőségesen. Ne essék nehezünkre, hogy a vendégfogadás és hozzátartozóik értünk fáradoznak, a samaritánus már előre megadta a szükséges pénzt és ha még

egyetlen és utolsó reményéhez: a Jézus Krisztushoz, aki ma is közel van irgalmával, szeretetével hozzánk s a Tőle nyert szeretettel keressük és gyógyítsuk a sebeinket, csak is így jö el hozzánk az Ő országa! Oh! jöjjön el a Te országod! Amen.

Benkő Viktor,
ret. lelkipásztor.

Isten igéje.

A Messiás

Ezt mondja a seregeknek Ura, ime egy térfiu, a neve esemete, mert esemete támadt belőle, megépíti az Úrnak templomát és nagy lesz az ő dicsősége, ülni és uralkodni fog az ő királyi székében és pap is lesz az ő székében és békesség tanácsa lesz kettőjük között.

Zakariás 6. 12—13

A megváltónak az Isten felkentjének már megjelenése előtt, miután fellépésének, szenvedéseinek és halálának ideje is pontosan előre megjövendöltetett és jövendölések teljesezésének ideje is bekövetkezett megtörtént a jövendölések legnagyobb eseménye, az egész emberiség hő várakozása közben a jövendöléseknek megfelelőleg megjelent az Istentől ígért Messiás.

Az emberiség teljes mértékben érezte az ő nyomorúságát az emberiség egész történetén keresztül huzódik a vágy, a szabadítás és megváltás után és az emberiség belső általános vágya az által lesz minden egyes embernek hatalmasan bizonyítva, hogy az ő saját keblében megismétlődik a vágy, hogy ő azt maga megélhesse, úgy mint azt a jövendő nemzedékek meg fogják élni. Egy bűnös élet fejlődésnek közepette, egy Istentől eredő büntető korszak közepette, a mely korszak az emberiségre nehezedik érzi az ember az ő boldogtalanságát, az ő Teremtőtől elszakadt egyedüllétét, azt a bizonyosságot, hogy ő mint bűnös a büntetés felé tart bűnösségének tudatából meríti, és azért félelmetesen áll a halál az ember szeméi előtt, és tapasztalnia kell és át kell magát küzdenie, mégis az ő lelki halála, mely őt fogva tartja csak bizonyossága az ő második halálának.

Az emberiség bűnös életéből nem származhatott az ő üdvössége, az emberiség amely saját maga rombolta szét az Istennel való igaz életet és igaz kapcsolatokat, az nem is tudott önmagától megújulni.

Az emberiség életének új kezdő pontból kellett kiindulni, az életet új alapelvekre kellett fektetni, hogy az ő bűnös fejlődése megakadályozható legyen. Ha csak az emberiség a bűnös megsemmisülésbe rohanni.

A bűnnek és a halálnak hatalmát meg kellett törni mielőtt az emberen végleg erőt vehetett volna. A bűn, mi után az Istennel való viszonyt széjjelrombolta, folytonosan az ember életét igénybe vette, az ő igénylő és uraló hatalmát meg kellett törni és annak helyébe egy új életnek alapja volt szükséges, hogy adassék az embernek. A bűn az embert a halálfélelemnek jármába hajtotta és a természetes ember még mindig fogva abban. Hogy tehát a megváltás valóságban az ember osztályrésze legyen,

ugy a bűnnek hatalmával együtt a büntől eredő halál hatalmát is meg kellett törni, hogy világos és nyilvánvalóvá legyen, hogy a halál önmagában nem kizárólagos törvénye a természetnek és nem eredendően az Istentől rendezett, hanem egy az Isteni igazság által egy bűnnek bekövetkezte után rendelt büntetés, mely ha annak oka, a bűn nincsen, úgy romboló hatását sem tarthatja meg.

Ha tehát a halál nem természeti törvény, csak a bűnnel van indokolva, így tehát csak attól várható a megváltás, a gyógyulás és szabadulás, a kibén magában nincsen bűn, és aki nem tartozik a bűnösök kötelékébe, aki felett a halál nem lehet urrá, habár e földi élete az emberi élettel mindenben teljesen azonos, egyedül általa üdvözülhet az emberiség.

Az Isteni szeretet kegyelme volt az, mely elhatározta teremtményeit a büntől megváltani, akik önmagukat a bűn és haláltól megváltani nem tudták. Az örök világosság óta el volt határozva az Úr kegyelme a saját akaratából bűnbe esett emberiség számára, habár az Úr szabta ki a büntetést de az Ő végtelen szeretetével a megváltásról is gondoskodott.

Erre vonatkoznak az összes utak, a melyeken az Úr az emberiséget vezette, erre vonatkozik Izráel népének kiválasztása, erre vonatkozik az ígért, erre vonatkozik az áldozat amely Isten felkentjének előhírnöke volt; erre vonatkoznak az összes jövendölések és az Ábrahámnak tett összes ígéretek megismétlései, melynek az első pillanattól fogva az összes hívő izráeliták jámbor életének és összes reménységük támasza és kezességének forrásai voltak. Minden jel mutatta és megis volt jövendölve, hogy el kell jönni az égből annak, ki képes lesz az emberiséget a bűnös életből új életbe vezetni.

Vajjon mikor fog ő jönni? Ő véget vet azon bűnben élők rettenetes helyzetének, akik Ő reá várakoznak, és mindazokat, akik reá varkoznak az új, az Istennek tetsző életbe és boldogságba bevezeti. Aki őtet várod és utána vágyakozol, kutasd és keresd az Istenhez vezető utakat.

Hát nem már az Isten szellemétől áthatott Jákob pátriárka is midőn halála előtt fiát Judát megáldotta — megjövendölte, ezen szavakkal: Sem a jogar, sem a kormányzói-pálca nem fog Judától elvételni a míg a Hős nem jön és a népek ő hozzá fognak csatlakozni.

Nézz és lássad, hogy a jogar Judától már elvétel, ebből következtetheted és tudhatod, hogy a Megváltó már megérkezett és ha Judától már a kormányzópálca is elvétel, úgy az Isten által ígért Megváltó uralma már kezdődött az Ő örök országának és az Ő népe örök uralmának megállapítása végett.

Ki fogja Őt elismerni? Ki fog az Isten kinyilatkoztatásának hitelt adni, az, aki Istentől van, az hallja az az isteni kinyilatkoztatásokat. Az aki igaz, hallja az Isten hangját.

Hiradások a Kálvin-szövetségről.

A Kálvin-szövetség március hó 25-én a Protestáns Iparosképző egyesületben (VIII. Alföldi-u. 13.) a „Tanoncotthon“-ról tart értekezletet. Majba Vilmos igazgató bemutatja az egyesület által szervezett tanoncművelő otthont. Maday Gyula ref. főgymn. tanár előadást tart a Tanonc-otthon kérdéséről, melyet eszmecsere követ. Sörös Béla ref. lelkész a losonci tanoncotthon igazgatója is felfog szólalni. Az értekezlet d. u. 5 órakor kezdődik.

Április 3-án a cselédkérdésről fog előadást tartani Rosenberg Augusztina úrnő a ref. főgymnasium dísztermében. A Kálvin-szövetség ezen kérdést tüzetesen kívánja, különösen a cselédvédelem és cseléd-otthon szempontjából gondjaiba venni. Tervbe van véve országos szaktanácskozmány összehívása és a magyarországi nőegyesületek szövetségével, a magyar társadalomtudományi egyesülettel és Fenimisták egyesületével együttesen. Ezen szaktanácskozmány még a nyár bekövetkezése előtt összeül.

A ref. konvent üléséi alkalmából a „Diakonisa kérdés“ kerül felszínre ápr. végén. A kérdést Szóts Farkas ref. theol. tanár fogja ismertetni.

A szövetség kinyomatta palóci Horváth Zoltán titkárnak a marosvásárhelyi szociális kurzuson tartott előadását „Hogyan fogjon a lelkész és tanító egyháztársadalmi munkához?“ címmel és a „Városi missió és munkásotthonok“ című előadását is, a melyeket most küld szét a tagoknak újabb felhívással. A főváros külterületein emelendő munkásotthonokért nagyarányú akciót indít meg, a mely akcióban való részvételért és támogatásért a budapesti ref. egyház-tanácsához memorandumot dolgozott ki.

A vasárnapi munkaszünetnek a lehető legnagyobb mérvű kiterjesztése iránt s főleg az állami és közszolgálatban levő tisztviselők és szolgáknak érdekében a kereskedelmi miniszteriumhoz felterjesztést intézett, a mely a múlt heti vasárnapi munkaszünet enquetten szóba is került. Felterjesztést intézett a belügyminiszterhez a kivándorlók védelme és a kivándorlókat vivő hajókon ref. istentisztelet tartása iránt.

Megalkotta a legutóbbi ülésen a szakosztályokat, a melyek hivatva lesznek a folyton szaporodó munkát feldolgozni és a választmánynak véleményes előterjesztéseket tenni.

A Genfben július 9-én kezdődő Kálvin-jubileumra szervezi a magyar kirándulók csoportját, melyről komünikét bocsát ki legközelebb. Az ünnepélyen active is részt vesz. — Az ünnepségen részt venni akarók jelentkezéseit Bilkei Papp István ref. theol. tanár, a bizottság elnöke fogadja el, (IX. Kálvin-tér 7.) s a bizottság ügyeit dr. Kovács J. István ref. s. lelkész, mint a bizottság titkára intézi.

A munkáskérdésről májusban vagy ősszel tart-

ják meg Németh József min. o. tan. „Az amerikai magyarság társadalmi helyzete“ és Tóthfalusi József ref. lelkész „A munkáskoloniák és a vándormunkások gondozása“ c. előadásait.

Ez idő szerint Pápán, Kassán, Marosvásárhelyen, Sárospatakon, Kisujszálláson, Békés-Gyulán, Zomborban, Tahitótfaluban, Poroszlón, Marosludason folyik a szervezkedés s tömegesebben ezeken a helyeken léptek be a szövetségbe.

Szövetkezeti kérdéssel foglalkozni óhajtoknak rendelkezésére bocsátja a szövetség Andrassy Kálmán buj. ref. lelkész „A szövetkezeti munka áldásai“ c. 25 éves egyháztársadalmi működéséről szóló beszámolóját. Ez iránt érdeklődők forduljanak palóci Horváth Zoltán dr. titkárhoz Bpest, IV. Ferenc József-rakpart 24.

Ugyanitt kaphatók a Szövetség ismertetését tárgyaló füzetek s nála és a ref. lelkészi hivatalnál Budapest, IX. Kálvin-tér 7. lehet tagul jelentkezni. Segítő tagok 1 koronát, rendes tagok 5 koronát fizetnek évente, de tetszés szerint lehet magasabb összeget is fizetni. Alapító tagok 150 koronát, örökös tagok 300 koronát fizetnek egyszermindenkorra. Az alapító tagok névsora a következő: Dr. Antal Géza theol. tan., Czell Vilmos földbirtokos, dr. Bernát István orsz. képvis., dr. Darányi Ignác v. b. t. t. miniszter, Elek Pál udvari tanácsos, György Endre ny. miniszter, palóci Horváth István földbirtokos, dr. Hlosvay Lajos udvari tanácsos, Kajel Endre ref. lelkész, Kelecsényi Zádor kir. közjegyző, palóci Horváth Zoltán ügyvéd, báró Korányi Frigyesné, dr. Kovács Sándor ny. min. tanácsos, özv. báji Patay Gyuláné földbirtokosnő, Petri Elek lelkész, Papp Szász Lajos földbirtokos, Papp-Szász Lajosné Szontágh Mária, Szabó Péter ref. esperes, Thaly István ny. műszaki tanácsos, Baksay Sándor ref. püspök, Alsó-Sarkadi ref. egyház, Mándy Lajos ny. min. tanácsos, Láncezy Leó főrendiházi tag, Márk Károly. ny. min. tanácsos.

A Kálvin-szövetség a következő előterjesztéseket tette a nagym. belügyi és kereskedelemügyi miniszter urakhoz:

I. A belügyminiszterhez:

„Nagyméltóstgu Miniszter Ur! Tudomásunk van arról, hogy ez idő szerint Nagyméltóságod böles vezetése alatt álló miniszterium és az amerikai kivándorlást hozvetítő hajós társaságok között tárgyalások folynak, melyeknek célja ezen viszonyoknak újból való rendezése. Tekintettel arra, hogy a kivándorlók lelki gondozása már nemzeti szempontból is nagyon szükséges, amennyiben ezen az uton legalább bizonyos fokig elérhetjük azt, hogy a kivándorlóknak az erkölcsi rugók erősítettén, azok ez uton erősebben csatlakozzanak az őshazához, azon tiszteletteljes kéressel fordulunk Nagyméltóságodhoz, kegyeskedjék odahatni, hogy a hajós társaságok ezen lelki gondozást szem előtt tartva, gondoskodjanak arról,

hogy a hajókat rendesen állandó lelkész, illetőleg lelkészek kísérjék. Hivatásunknál fogva mi csak az ev. ref. kivándorlókra terjesztjük ki figyelmünket s ebben a tekintetben azt hisszük, hogy az angol, illetőleg észak-német társaságoknál nehézségekre akadni Excellenciád bizonyára nem fog.”

II. Kérvény a kereskedelmi miniszterhez.

„Nagyméltóságú Miniszter Ur! Kegyelmes Urunk! A vasárnapi munkaszünet szabályozása, a melyre vonatkozólag a Nagyméltóságod vezetése alatt álló miniszteriumban ez idő szerint folynak a törvényt előkészítő tárgyalások, nem csupán a nemzeti munkaerő szempontjából bir fontossággal. Jelentősége a nemzet erkölcsi és vallásos épsége és fejlődése szempontjából talán még nagyobb. Kielégítő szabályozása nélkül a nemzeti lélek idealisabb fellendülésre s a finomabb érzéket kívánó munkára, mi a nemzeti művelődésnek nem nélkülözhető feltétele, aligha lesz képes. Szembe állítva Nagy-Britannia fejlődését Franciaország legutóbbi történetével, készen kapjuk az ellentmondást nem tűrő bizonyítékokat fennti állításunk igazolására. Tudjuk, hogy a törvény alkotásánál Nagyméltóságod milyen ellentétes érdekekre kell, hogy figyelemmel legyen. Ép ezért emeljük fel szavunkat és jelentjük be Nagyméltóságodnak, hogy részünkről a vasárnapi munkaszünetnek lehető kiterjesztése és teljessé tétele mellett foglalunk állást és oly törvényes intézkedéseket tartunk szükségesnek, melyek lehetőleg az összes foglalkozási ágak munkásainak biztosítják a vasárnapi munkaszünet jótéteményét. Különösen felkarolandónak tartjuk a közlekedési vállalatoknál, a vasutak, posta, távirónál alkalmazottak érdekeit s lehetetlennek találjuk, hogy ha a törvény intézkedik pl. a bankok alkalmazottairól, ne biztosítsa ugyanezeket a jogokat a miniszteri és egyéb tisztviselőknek is. A pálinkaméréseknek vasárnapon való bezárása is elsőrangú érdeke a népnek, ép azért ezt melegen pártoljuk. Tudjuk, hogy a vasárnapi munkaszünet biztosítása magában véve nem elég. Igazi haszonnal ez csak akkor jár, ha a nyert időt erkölcsös célra használjuk fel. E tekintetben magunk részéről megfogjuk tenni a lehető s felhívjuk a velünk rokonségu egyesületeket a velünk való együttműködésre. Nem szabad kételkednünk abban, hogy nagyméltóságod a fennforgó nehézségek közt is megfogja találni az utat és módot arra, hogy a nemzeti érdekek e téren is érvényesülhessenek.”

Kegyesség útja.

Szeretetteljes szolgálat.

Moody beszéli el egyik munkájában a következő esetet:

Hadd mondjam el nektek, amit egyszer egy

családban tapasztaltam, amelynek vendégszeretetét élveztem. A családnak egyik fiatal leány-tagja többet szeretett volna tenni a Krisztusért, mint amennyit eddig tett s arra a gondolatra jött, hogy 13—16 éves fiúgyermekeket gyűjt össze vasárnapi iskolába. Tudvalevőleg az a legnehezebb kor. A fiatal leány belátta, hogy csakis szeretettel hathat rájuk és valóban megható volt látni, mennyire értett hozzá, hogy a fiúk szívét megnyerje. Volt azonban köztük egy gyerek, akivel még eddigelé senki sem boldogult. Valamennyi vasárnapi iskolai tanító, akinek keze alá került, egymásután az iskola vezetőjéhez ment és így szólt: „Kérem, vegye ki ezt a fiút az én osztályomból, árt a többinek, esunya beszédeket folytat s az egész munkát megrontja.” A vasárnapi iskola vezetője végre is szükségesnek látta, hogy a fiút egészen kitiltsa a vasárnapi iskolából s ezt a szándékát előadta a vasárnapi iskolai tanítóknak egy gyűlésén. Ama bizonyos fiatal leány fölállt és engedelmet kért, hogy ő még próbát tehessen a fiúval. A vezető megvolt győződve, hogy a fiatal leány hamarosan elfogja veszíteni türelmét, de azért teljesítette kívánságát. A fiú az ifjú leány csoportjába került, azonban ott is csakhamar rendetlenkedett, úgy, hogy meg kellett büntetni. E fölött olyan dühbe jött, hogy tanítónőjének az arcába köpött. A leány nyugodtan letörülte zsebkendőjével s az óra végével a fiút magával akarta vinni haza. Nem, felelt az „nem akarok magával beszélni, nem is jövök többet ebbe az utálatos iskolába.” A leány azt mondta, hogy majd haza kíséri. Ezt sem akarta. „Nagyon sajnálom” szólt a leány „hogy most már elmaradsz. De jöjj el legalább a jövő kedden hozzánk egy kis csomagot fogsz ott találni, ami neked lesz címezve. Én nem leszek otthon, hanem a szolgálja majd átadja.” A fiú durván válaszolt. „Nincs szükségem a csomagjára, megtarthatja.” De a fiatal leány meg volt róla győződve, hogy mégis elmegy érte.

A fiú keddig tényleg kiheverte dührohamát, a meghatározott órában megjelent s átvette a szolgától a csomagot. Mikor kibontotta, egy kabátot, nyakkendőt és egy levelet talált benne. A levélben azt írta a fiatal tanítónő a fiúnak, hogy mióta csak az ő csoportjába került, minden reggel és minden este imádkozott érte és hogyha most kimarad a vasárnapi iskolából, gondoljon arra, hogy ő nem szünik meg érte imádkozni és reméli, hogy becsületes ember lesz belőle.

Másnap már korán reggel ott volt a fiú a leány ajtaja előtt. Bevezették a szobába s mikor tanítónője belépett hozzá, könnyek közt találta. Mikor kérdezte tőle, hogy mi bántja a szívét, így kiáltott fel: „Egy pernyi nyugtom sem volt, mióta levelét elolvastam. Olyan jó volt hozzám és én oly gonosz vagyok. Kérem, bocsásson meg!”

A vasárnapi iskola vezetője később azt a vallo-
mást tette előttem, hogy az 1800 növendék közt,
aki abba a vasárnapi iskolába jár, nincs egy se, aki
jobban viselné magát, mint ez a fiú.

Egyháztársadalom.

Szociális tevékenység a templomban. A templom
a keresztyén igazságok és szentségek helye. A keresz-
tyén igazságok azonban olyan természetűek, hogy
úgy az egyént, mint az egész társadalmat áthatják
és éltetik s így egészen természetes, hogy azoknak
a szociális kérdésekben is lényeges szerepük van. A
nagy anyagban pedig ismét vannak egyes igazságok,
melyek különös fontossággal bírnak és alapjait képe-
zik ez egyéni és társadalmi életnek. Midőn tehát
templomi, szociális tevékenységről beszélünk, az alatt
ezen igazságoknak alapos és beható tárgyalását értjük.
Ezen igazságok: I. Isten léte s a kijelentés. II. Jézus
Krisztus istensége. III. Az egyházzal szülő alap-
igazságok.

Módszerünk legnehezebb ha már apriori apolo-
getikus jellegű, mert egyfelől hitközösökkel, vagy
hitetlenekkel, vagy éppen direkt ellenséggel van
dolgunk. Azonban arra is ügyeljünk, hogy direkt
polemiát ne folytassunk.

— **Prelikáció és ker. elmélkedés.** Oly themákat
kell választanunk melyek a szociális kérdéssel össze-
függnek, habár csak távolabbról, ily themák:

Isten léte. A lélek halhatatlansága. Jézus isten-
sége. Az egyházi isteni alapítása. Továbbá: Isten
mindenütt jelen van és mindent tud. Isten végtelenül
irgalmas és végtelenül igazságos. Az ember rendel-
tetése. A négy utolsó dolog: halál, ítélet, mennyor-
szág és pokol (1 Loyolai szent Ignác Exericiumai-
nak bevezető elmélkedéseit; de a többi is mind igen
ajánlatos.) Az ima szükséges. A családi ima fontos-
sága. A természetfölötti élet. A halálos bűn és annak
következményei. A főbűnök. A mértékletesség (anti-
alkoholizmus), tisztaság, takarékoság. Isteni Gond-
viselés. (A javak böles szétosztása a világon. A munka,
a szenvedés célja, jelentősége.) Szent gyónás és áldo-
zás (rendes tanítás). A szentségek gyakori vétele. A
házasság szentsége (helyes szándék; a házasság föl-
adatai, kötelességei.) A gyermeknevelés. Szülők és
gyermek kölesönös kötelességei. Munkások és
munkaadók kölesönös kötelességei. A jó példaadás.
A vasárnap megszentelése. A családi esti ima. Olvas-
mányok; a családi szombat esti olvasmány. A földi
javak helyes használata. A szegénység áldása. A
gazdagság átká. Az Egyház társad. intézményei. A
keresztyén szeretet szerzeteseinek és szerzetesnőinek
működése. A keresztyén önmegtartóztatás. Keresztyén
üdvülés stb.

HIREK.

Olvassuk rendszeresen a Bibliát.

(Heti utmutató a Biblia-olvasáshoz.)

Missziói könyvek

1909. március 22. Hétfő. Jónás könyve. Jónás 4.
23. Kedd. Dániel könyve. Dán. 2: 28—45.
24. Szerda. Ruth könyve. Ruth 1: 15—22.
25. Csütörtök. János könyve. Ján. 3: 16; 20: 30—31.
26. Péntek. Cselekedetek könyve. Ap. esel. 1: 6—12.
27. Szombat. Jelenések könyve. Jel. 11: 15; 22: 1—5.
28. Vasárnap. Bel- és külmiszió. Ezs. 62: 6—12.

Sorolj fel még más missziói könyveket.
Mit tanultál azokból?

Van-e idő imádkozásra, a biblia olvasására?

Egy különben igen jóra való munkás gazdaembernek
vallásos lelkületű felesége folyton kérlete férjét, hogy
naponként rendszeresen imádkozzanak, Bibliát olvassanak
s erre szoktassák rá eselégeiket is. A férj mindig kitért
a kérdés elől, mondván, hogy sok a dolog, nincs rá időnk.
Egyszer vásárba készült a férj s előre örült egyfelől
nyereségének, a melyet az oda viendő állatai árából
kapni fog, de — miért tagadnánk — örült a vig mu-
latozásoknak, a melyekben a régi cimborákkal együtt
része lesz. „Elmeneteled előtt jer imádkozzunk,
Bibliát olvassunk“, kéri őt nyájas felesége. „Nem lá-
tod, hogy nincs időm?!“ hangzik a férj erélyes vá-
lasza. A kocsi már be volt fogva. A férj elindul. . .
De alig jutott el a falu közepéig, szerencsétlenség
történik. A lovak megbokrosodnak, a férj leesik a
kocsiról s félholtan viszik haza. De Isten a gondos
ápolás után megsegítette, felgyógyult. Ám az intés is
használt, mert megtanulta, hogy „*hiába a sietség, ha
nincs isteni segítség!*“ Ezután már mindig volt ideje
az imádkozásra is, biblia-olvasásra is. Az emberek-
nek minden kicsi szorakozásra, mulatozásra van ide-
jük, csak az imádkozásra s biblia-olvasásra nincs. De
egyszer mindenkinek időt kell szakítani meghalni s
akkor majd sokan fognak bánkodni, hogy miért nem
fordítottak kellő időt az Isten dolgaira is.

A Bethesda kórház megvételére a Vasárnap 12-es
vezetőségéhez eddig a következő adományok érkez-
tek be. (2-ik gyűjtőiv) Keszler Gyula 20 fill., Olvas-
hatatlan név 1 K, Konez Jenő 20 fill., Komáromi
Jenő 20 fill., Kiss Kálmán 40 fill., Farkas Tamás
szekeres 40 fill., Illyés Péter 20 fill., Luka Szimon
20 fill., Szabó Demeter 20 fill., Olvashatatlan név
30 fill., Cserey H. 30 fill., Szathmári Kálmán 30
fill., Berger 30 fill., Király 30 fill., Bölönyi Lajos
30 fill., Sensky 40 fill., Dina 30 fill., Karl 20 fill.,
Maluesha 40 fill., Esa Ignác 30 fill., Gusáth 40
fill., Keisler 30 fill., M.-né 40 fill., Schvölitzter A.
50 fill., Sztaricha Gy. 30 fill., Feuerlich József 50
fill., Aushitz 30 fill., Oláh József 30 fill., Melchner
Berta 1 kor., Waldapfel 40 fill., Schönberger S. 30
fill., Korogh Róza 30 fill.

Egyházi átokkal sujtott olasz képviselő. Rómából jelentik nekünk, hogy a szentszéki kongregáció a nagy egyházi átokkal sujtotta Murri Romulo abbét, olasz országgyűlési képviselőt. A képviselő politikai szereplése miatt összeütközésbe került az egyházzal, amely a fermoi püspök által a napokban felszólította, hogy hat napon belül feltétlenül hajoljon meg a kongregáció akarata előtt, mert különben nem politikai tevékenysége miatt, hanem a kongregáció testülete ellen való szemtelen (sfacciate) fellázadása miatt egyházi átok alá helyezik. Murri a püspöknek azt felelte, hogy a kongregáció csak mondja ki nyugodtan az átkot, ő sokkal közelebb érzi majd magát Istenhez, ha nem tartozik többé ahhoz a testülethez, amely Krisztus szellemét tagadja és babonát hirdet. A szentszéki kongregáció erre kimondta reá a nagy egyházi átkot (excommunicatio maior), amely szerint nemcsak a misézéstől és a papi funkciók gyakorlásától tiltja el, hanem minden katolikusként kötelessége, hogy vele minden érintkezést megszakítson a keresztyéni szeretet nevében.

Világ folyása.

Katonák családja. A háboru hírére és a boszniai csapatoknak hadilétszámra való kiegészítése következtében igen aktuális lett az a kérdés, milyen kárpótlásban fognak részesülni a behívott katonák családtagjai, akik a mozgósítás következtében kenyérkereső nélkül maradnak. Annyival is inkább aktuális és sürgősen megoldandó ez a kérdés, mert Ausztriában a behívott legénység hátrahagyott családjáról nagyobb mértékben gondoskodik a törvényhozás, mint nálunk. Az osztrák törvényhozás ugyanis még 1908-ban intézkedett arról, hogy a béke idején gyakorlatra behívott tartalékosok és póttartalékosok családjai állami segélyben részesüljenek, ezt a kedvezményt kiterjesztették most azoknak a családtagjaira is, akiket a beállott zavarok miatt az ezredek állományának hadilétszámra való emelése végett hívtak be. Nálunk csak a mozgósított katona családtagjai részesülnek hasonló segélyben. Mozgósítás azonban még nem volt, mégis igen sokat szállítottak máris fegyverbe a hadilétszám kiegészítése végett és ezeknek a családjai nem kapnak állami segítséget. Az alkotmánypártban most mozgalom indult meg az iránt, hogy a törvény kedvezményét a létszám kiegészítése végett behívott tartalékos és póttartalékosok családjai is megkapják. Moskovitz Iván országgyűlési képviselő legközelebb ilyen irányban interpellációt fog intézni a kormányhoz, aminek valószínűleg kedvező eredménye lesz, mert az egész országgyűlés pártkülönbség nélkül kell, hogy pártolja az alkotmánypárt eme nemes kezdeményezését.

— **A helyzet megítélése Bécsben a háborúról.** (Budapesti Tudósító.) Hivatalosan eddig még semmit sem tudnak arról, vajjon Oroszország valóban elhagyja-e eddigi álláspontját és a legteljesebb nyomatékkal arra fordítja-e minden befolyását, hogy Szerbia törödjék bele a változhatatlanba. Ausztria-Magyarország egyelőre várakozó magatartást tanúsít. Bizonyos jelek arra vallnak, hogy az orosz álláspont megváltozásáról szóló jelentéseket valószínűeknek lehet tekinteni. Az a hír, hogy Forgách János gróf ma fogja átnyújtani Belgrádban Ausztria-Magyarország jegyzékét, nem felel meg a valóságnak. Általánosságban nem lehet azt állítani, hogy a helyzet javulóra fordult.

Diplomáciánk és hadvezetőségünk három napig semmi újabb lépést nem fog tenni. De ha e három nap elmúlik anélkül, hogy a helyzet véglegesen tisztázódna, akkor az események rohamos fejlődése következik be, és akkor a végzetes háborus bonyodalmat semmi sem háríthatja el többé.

— **György szerb trónörökös lemondása.** György trónörökös levelet intézett Novakovics Stoján miniszterelnökhöz, a melyben kijelenti, hogy a Kolakovics nevű komornyikjának meggyilkolásáról szóló híresztelések miatt öcsese, Sándor herceg javára lemond a szerb trónra való igényeiről.

A trónörökös levele óriási fetűnést kelt. Az alkotmány szerint a trónigényről való lemondást csakis a szkupstina fogadhatja el. Politikai körökben azt hiszik, hogy sem a kormány, sem a szkupstina nem fogadják el a trónörökös lemondását.

Agrár Takarékpénztár Részv.-Társ. Maros-Vásárhely.

Fiók-intézetek:

Csikszereda, Gyergyószentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sepsi-sztgyörgy, Székelykeresztur, Székelyudvarhely.

Befizetett alaptőke: 1500.000 korona
Takarékbetétek: 8 millió korona.

A takarékoságot a lakosság minden rétegében előmozdítandó, amerikai módon **házi takarékperselyeket** izléses, csinos kivitelben, zárva, kulcsok nélkül **ingyen** bocsátunk feleink rendelkezésére, a melyek által még a legkisebb összegek is könnyű módon megtakaríthatók. Ezen házi takarékperselyeknek azon nagy előnyük van, hogy azokból pénzt a mi közbejöttünk nélkül kivenni nem lehet és így a fél annak a kísértésnek, hogy a megtakarított pénzt esetleg céltlanul elköltsék, könnyen a ellentállhat.

Ha legalább egy korona a perselyben összegyűlt, sziveskedjék intézetünkhöz fáradni, a mikor a megtakarított összeget a perselyből a t. cím jelenlétében kivesszük és a betéti könyvecskéjébe javára írjuk. A perselyt zárva, kulcsok nélkül visszaadjuk és a pénzgyűjtés újból kezdődik.

Agrár Takarékpénztár r. t.
M. Vásárhely